

Welkom Kadek Oka!

Na het overlijden van Ema Jayanti, afgelopen augustus, hebben we een nieuw kind gezocht dat we kunnen helpen. Het is Kadek Oka geworden, een jongetje van 7 jaar oud. De ouders hebben geen werk en hebben niet de middelen om hun kind naar school te laten gaan. Kadek gaat naar de 1^e klas van de basisschool. Wij heten hem van harte welkom!

Verslag vrijwilligster voor Futur

Afgelopen september bereikte ons de vraag van Puck Stamps, een Nederlandse jonge vrouw, of zij voor Futur vrijwilligerswerk op Bali mocht doen. Het leek ons een goed idee om haar met Putu Ari en Komang mee te laten lopen en mee te werken met de extra lessen voor de kinderen, speciaal voor Engelse les. Ook wilde zij op een school wel Engelse les geven. Hieronder volgt het erg leuke verslag van haar belevenissen.

Bij Project Futur heb ik het erg naar mijn zin. De Balinese dames, Putu Ari en Komang, zijn heel gezellig en hebben ook nog humor.

's Ochtends gaan we meestal op bezoek bij de kinderen die met de hulp van dit project naar school kunnen. Vooral de eerste paar bezoeken waren heftig. Stel je een landschap vol rijstvelden voor met in het midden een modderig en steil paadje naar een huisje dat uit niet veel meer bestaat dan wat stenen en planken.

De inrichting van het huisje bestaat uit nog meer stenen en planken die het aanrecht vormen of de kookplaats of een stoel. Bedenk er nog wat viezige matrasjes bij en een paar in lomp gehulde koters die vrolijk tussen de kippen rondrennen. Want dat is wel; ik heb niet het gevoel gehad dat de kinders die in deze omstandigheden leven ongelukkig zijn. Gelukkig maar ook. En natuurlijk zijn ze blij met onze komst, want meestal brengen we wat eten of geld met ons mee - en gaan we met vers geplukte papaya's of mango's weer terug, maar goed...

's Middags zijn er voor deze kinderen extra lessen. De stichting helpt bijna tachtig kinderen, maar veel wonen te ver weg om naar de extra lessen te komen. De extra lessen staan door mijn komst helemaal in het teken van de Engelse taal. Het is heerlijk met ze bezig te zijn. Gisteren heb ik twee jongetjes tot honderd leren tellen. Eentje vergat 'five' telkens en de ander haalde 'twenty' en 'thirty' door elkaar.

Een prachtige situatie ontstond toen ik ze elkaar liet overhoren en ze de zwakke plek van de ander probeerden te raken.

Putu Ari zorgt iedere middag voor wat te eten en te drinken en om vijf uur gaan de kindjes blij naar huis - en ik ook.

Ik ben ontzettend blij dat ik de stap genomen heb in Bali 'wat zinnigs' te doen. Naast Project Futur ben ik nu ook een paar uur in de week bezig met Engelse les in groep zes en zeven van een basisschool. Dat was een kwestie van de eerste de beste basisschool binnenlopen, zeggen dat je gratis Engels wilt geven en op het afgesproken tijdstip op komen dagen om een zelf bedachte les te geven.

"Good morning, teacher!" klonk het toen ik het klaslokaal binnenkwam. En wel uit de dertig keeltjes van mijn nieuwe leerlingen, allen gehesen in een wit met rood uniform en met de haartjes in strakke vlechten of nette scheiding. Even vergat ik dat ze zonder mijn teken gewoon een uur lang zo zouden blijven staan. De gedisciplineerde koters maakten indruk op me.

Na tot honderd geteld te hebben in het Engels, geassisteerd te zijn door de juf uit groep drie die doodleuk "fiveteen" 'voorzegt', maar me ook van een aantal gebakken bananen en een vers flesje water voorziet, voelde ik me, bij het verlaten van deze school, intens gelukkig.

Het is een belevenis in een land te wonen waar de bevolking de 'p' omwisselt met de 'f'. Zeker als je Puck heet! Zowel tijdens de extra lessen bij Futur als tijdens de lessen die ik op de diverse schooltjes geef, hoor ik dingen als 'swimming fool' en is de kleur voor meisjes 'fink'. En probeer 'fifty-five' maar eens uit te spreken als 'pipty-pipe'. Tsja, de Balinese kinders mogen dan gedisciplineerd zijn, als het om Engels gaat, moeten ze nog veel leren.

Dat is ook geen wonder. De meeste schooltjes die ik in het kader van mijn werk bij Futur heb bezocht, hebben geen leraar Engels. Bovendien is het Engels van de docenten zelf echt schrikbarend slecht. Hierdoor heb ik op het schooltje waarover ik in m'n vorige blog vertelde, maar twee lessen kunnen geven.

Met de juffrouw uit groep drie, die ene die alles verkeert 'voorzei', viel namelijk niet te communiceren. Maar dat merkte ik later pas, toen de afspraken die ik met haar maakte nooit door konden gaan en steeds weer verzet moesten worden. Met Putu Ari als vertaalster kwamen we erachter dat deze juffrouw de dagen van de week in het Engels door elkaar haalt. Maar Indonesiers -en misschien wel Aziaten in het algemeen- pleasen graag en vertellen je heus niet dat ze je niet begrijpen. Putu Ari noemde de juf 'not so very clever' en daar had ze een punt. Al had er bij mij misschien al een belletje moeten gaan rinkelen toen deze wereldvreemde juf vroeg of er in 'Belanda' (Holland) ook bananenbomen groeien.

Omdat ik het lesgeven op zich wel erg leuk vond, heb ik ook bij twee andere schooltjes aangeboden wat lessen Engels te geven. Zo heb ik vorige week een les gegeven in grade three van een middelbare school in Anturan. Daar had ik natuurlijk ook niet van een basisniveau Engels uit moeten gaan, maar spontaan een les geven is ook tof. Verder heb ik wat lesjes gegeven aan groep 6, 7 en 8 van een basisschool vlakbij Seririt, in de middle of nowhere. De kinders waren daar zoo blij dat ik er was. Toen eentje me aan zag komen lopen en de rest daarvan op de hoogte bracht, ontstond er een spontaan gejuich. Meer welkom kon ik me niet voelen!

Vlak voor mijn vertrek hadden Putu Ari en Komang een prachtig afscheid voor me georganiseerd. De kinderen die op woensdag voor de Balinese danslessen kwamen voerden wat traditionele dansjes op, Ketut (de man van Putu Ari) deed een goocheltruc, de kinders die ik minstens tot honderd heb leren tellen op de maandag en dinsdag, gingen spijkerpoepen en de koters die op de vrijdagen naar de computerles komen hadden een heel hip dansje ingestudeerd, ondersteund door iemand die de lyrics 'I'm a playboy, playboy!' zong, wat door alle kinderen maar al te graag herhaald werd.

Maar het toppunt was de speech. Dat ik daar, te midden van alle koters, echt even emotioneel van werd, had ik van tevoren niet gedacht. Het was gewoon aandoenlijk een kind van een jaar of acht me te horen bedanken met iets te moeilijke woorden, al struikelend over alle p's in zijn waarschijnlijk niet zelf geschreven speech.

Het is een gek gevoel dat ik dit alles over een paar dagen gewoon weer achter me laat, maar ik heb het hier ontzettend naar m'n zin gehad. Het was prachtig deel uit te maken van een Balinees gezin en de cultuur op die manier te leren kennen. Ik heb oprecht het gevoel dat ik tijdens mijn werk bij Futur iets zinnigs heb gedaan en ben ontzettend dankbaar voor deze kans.

Continuering van onze hulp aan de kinderen

Het kopen van alle middelen om de kinderen naar school te laten gaan, de ongunstige koers van de Euro ten opzichte van de Roepia en het feit dat we meer kinderen op het (duurdere) voortgezet onderwijs hebben, betekent dat we meer geld nodig hebben. Naast het feit dat wij meer donateurs moeten zoeken, betekent dat ook dat wij u willen vragen ons te blijven steunen. De kinderen hebben het echt nodig!

Heeft u vragen of opmerkingen, mail dan naar mail@futurbali.nl en wilt u geld doneren dan kan dat op ING rekeningnummer 5981066, ten name van Stichting Futur, onder vermelding van "project Futur". Het project is ANBI gecertificeerd, waardoor de gift aftrekbaar is voor de belasting. Heeft u familie, vrienden of kennissen die wellicht ook geïnteresseerd zijn in dit project, stuurt u deze nieuwsbrief dan alstublieft door. De algemene projectinformatie van Futur staat op de website www.futurbali.nl

Wij willen iedereen weer hartelijk bedanken voor de giften!

Fred en Fia Wiegel

Putu Ari Sinartini en Komang Suardaniasih

